

И тя нашироко отвори вратата.

Баба се стжписа. Тихо проговори:

— Менъ не ми се влиза.

— Бабо, съвземи се! — задърпа я Мика. — Ти още треперишъ като трепетлика. Вижъ,

азъ какъ ще влѣза, макаръ да съмъ малка.

— Охъ, ти лесно влизашъ, — отговори баба, — защото и лесно навънка излизашъ. Тръсъ ако усѣтимъ, тозмигъ ще изхвъркнешъ като переруда. А менъ, не дай Боже, пакъ да ме разклати, ще се изпотрепя по тѣзъ стълби стръмни, пкъ и непознати!

— Влѣзъ, не бой се, бабо! — обади се Гана. — Ако те разтърси, не бѣгай навънка! Спри се подъ вратата! И ще се запазишъ.

Придума се баба и влѣзохме въ кѣщи. Азъ попитахъ Злата:

— Мамичка кжде е — гости да посрѣща.

— У леля ти Душка отиде на-

среща. Нали малко нѣщо страховичка пада. И татко ти тамъ е. Скоро ще се върнатъ. У гостната влѣзте, че горнитѣ стаи ей сега ще чистятъ.

Насѣдахме всички въвъ гостната стая. Разговоръ подехме. И пакъ се разсѣяхме.

Но изведнажъ нѣщо горе се разтърси.

Баба трепна, викна, скочи при вратата. Всички пати-ланци хукнаха навънка. Презъ прозорца Панчо щѣше да се хвърли.

— Чакайте, бре хора! — викнахъ азъ високо. — Тежко-крака Злата кж-щата разтърси!

Ала кой ме слуша. Всички бѣхъ вънка. Излѣзохъ на двора. Тежкокрака Злата, бледна пребледнѣла, държеше метлата. Тя щомъ викъ зачула долу полетѣла и наредъ помела по стръмната стълба моята дружина стоворна и смѣла.

Поздравъ най-сърдеченъ, драги ми Смѣхурко!

Твой приятелъ вѣченъ:

